

יום חמישי 19 דצמבר 2024

לכבוד
גולן יוכפז, מנכ"ל תאגיד השידור הציבורי, כאן11
א.ב.,

מכתב תגובה למנכ"ל כאן 11: האימהות מלמדות אתכם שיעור בהיסטוריה ובאומץ

קראנו את תגובתך באשר להחלטה שלא להקרין את הסרט "1948 – לזכור ולשכוח" של נטע שושני, ואנו מזודות לך על המילים הנעימות, גם אם הן עטופות בנייר צלופן רך, המיועד כנראה לקהל אחר – כזה שאתם מדמיינים יושב בבית קפה שקט ברמת אביב או מטייל על הרי שוויץ. אך אנחנו, האימהות, כאן כדי להזכיר לכם שהמציאות הישראלית רחוקה מהשלווה המדומיינת הזו.

הבחירה שלא להקרין את הסרט היא לא רק החלטה פוליטית – זו בריחה מאחריות ציבורית, כניעה לפחד, והתנהלות המעדיפה דיכוי על חשיפה. היא מעידה על אובדן הדרך של גוף שאמור לייצג את כולנו, הציבור, ללא מורא וללא משוא פנים.

בשם האימהות ובשם הדורות הבאים, בואו נבהיר לכם את הנקודה:

1948 – זיכרון ומאבק מול 1984 – מחיקה ושקר

הסרט "1948 – לזכור ולשכוח" והספר "1984" של ג'ורג' אורוול הם בבחינת מראה לחברה: מראה שמציגה את הסכנה שבהשתקת אמת, מחיקת זיכרון והכתבת נרטיבים שקריים.

1. שליטה בזיכרון ההיסטורי:

בסרט "1948 – לזכור ולשכוח", מוצג מאבק הנרטיבים של 1948, בו ההיסטוריה הרשמית עיצבה והדחיקה זיכרונות כמו הנכבה הפלסטינית. זהו מאבק כואב, אך אמיתי.

בספר "1984", "המפלגה" מוחקת אירועים מהעבר ומשנה את ההיסטוריה כך שתשרת את האידיאולוגיה השלטונית.

אנחנו שואלות: האם תאגיד השידור הציבורי שלנו הפך ל"מפלגה"?

2. השתקת קולות:

הבחירה למנוע הקרנת סרט היא צעד שמבקש להשתיק את הדיון הציבורי. בספרו של אורוול, "משטרת המחשבות" דואגת למנוע כל ביטוי שעלול לערער את השלטון.

האימהות דורשות: עמדו באומץ מול קולות הביקורת, אל תתנו לפחד להכתיב לכם.

3. שפה ככלי שליטה:

תגובותיכם עמוסות בסתירות פנימיות, מנוסחות בשפה מכובסת, ומרוקנות מתוכן. גם בספר "1984" השפה מצומצמת למילים חסרות משמעות, במטרה למנוע חשיבה עצמאית.

אנחנו מצהירות:

אל תזלזלו בציבור. אנחנו יודעות לקרוא בין השורות ולהבין את האמת שמאחורי המילים שלכם.

4. מאבק על האמת:

בסרט ובספר, הזיכרון והאמת הם מוקד מאבק. הסרט מציג את האומץ לגעת בנרטיבים מנוגדים. הספר מציג את הפחד מפני האמת.

האימהות מזכירות לכם:

האמת אינה מסוכנת – הפחד ממנה הוא המסוכן.

תזכורת לתפקיד שלכם - תאגיד השידור הציבורי שייך לכולנו – יהודים וערבים, ימין ושמאל, צעירים ומבוגרים. חובתכם היא להביא את כל הקולות, את כל הנרטיבים, גם את אלו שמאתגרים.

מניעת הקרנת הסרט היא כשלון מוסרי וחברתי שמציג אתכם כפחדנים ולא כמשרתי הציבור.

אנחנו, האימהות, כאן להזכיר לכם:

- האמת לא מפחדת מחשיפה.
- הדיון הציבורי הוא הכוח הדמוקרטי החזק ביותר.
- ההיסטוריה לא שייכת לשום שלטון – היא שייכת לכולנו.

דרישתנו עומדת על כנה: הקרינו את הסרט "1948 – לזכור ולשכוח" זו לא רק זכותנו לצפות בו – זו חובתכם לאפשר זאת.

אם לא תעשו זאת, אנחנו נמשיך להיאבק – במכתבים, בתקשורת, ואפילו בערכאות משפטיות. כי בשעה שאתם נכנעים לפחד, אנחנו, האימהות, שומרות את הגבולות האמיתיים: גבולות הצדק, האמת והשוויון.

בכבוד רב,

קטי בר, אמהות נגד אלימות

בשם של 480 אזרחים ואזרחיות